

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ

(Ἀπὸ τὴν μακεδονικὴν ἐκστρατείαν)

Ο ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΣ

ΤΙΝΕ μοιραῖον, φαίνεται, νὰ ἐνθυμίζωμεν εἰς τὰς ὀμαδικὰς μας δράσεις τὴν φαιδρὰν ποικιλίαν τοῦ χαρτίνου θιάσου τοῦ Καραγκιόζη, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶνε ἀδύνατον νὰ λείψῃ ὁ Ζακυνθινός.

— Ἐνας ζακυνθινός — μοῦ ἔλεγε κάποτε κάποιος φίλος — εἶνε ἀπαραίτητος. Εἶνε τὸ ἀλάτι πάσης ἑλληνικῆς συγκεντρώσεως.

Πραγματικῶς· τὸ λεπτότατον καὶ εἰρωνικὸν πνεῦμα τῶν κατοίκων τῆς μυροβόλου νήσου ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἓνας φαιδρός καὶ γλυκὺς τόνος εἰς τὴν πανελλήνιον ἁρμονίαν. Ἡ μακεδονικὴ ἐκστρατεία, χωρὶς τὸν Ζακυνθινόν, θὰ ἦτο κάτι ἄχαρι, μονότονον καὶ βαρὺ.

Εἶχαμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν Μεραρχίαν μας τὸν Ζακυνθινόν μας. Ἦτο ὑποδεκανεὺς τοῦ πεζικοῦ. Τὸν ἀπῆλαυσα ὅταν, κουρασμένοι καὶ πεινασμένοι, ἐφθάσαμεν κατὰ τὸ σούρπωμα εἰς τὸ χωρίον Γραμματικόβο, τὸ ὁποῖον κεῖται ὀλίγον ὑψηλότερα καὶ ἀριστερώτερα ἀπὸ τοῦ χωρίου Ὀστρόβου.

Οἱ βουλγαρόφωνοι χωρικοί, ἅμα ὡς προσήγγιζεν ἡ Μεραρχία, ἐκλείσθησαν εἰς τὰ σπίτια των. Ὁ ὑποδεκανεὺς, ἄγνοῶ πῶς, εἶχεν οἰκονομήσει ἓνα λάχανον, καὶ εἶχε ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ τὸ μαγειρεύσῃ. Εἶχε πέντε ἡμέρας νὰ βάλῃ καὶ τι μαγειρευμένο εἰς τὸ στόμα του. Διηυθύνθη λοιπὸν εἰς τὴν ἀμπαρισμένην αὐλόπορταν ἑνὸς χωριατόσπιτου καὶ

— Θ' ἀνοίξῃς τὸ λοιπὸ, μωρὲ γουρουνόμυτη;

ἤρχισε νὰ κτυπᾷ. Ἀπάντησις καμμία. Σιγὴ νεκρική. Ἐξανακτύπησε. Τίποτε. Ἐπανελάβε τὸ πείραμα ἢ αὐτὴ σιωπὴ. Τέλος ἔχασε τὴν ὑπομονή του.

— Θ' ἀνοιξῆς τὸ λοιπὸ, μωρὲ γουρονομύτη; Κουρταλῶ δυὸ ὄρες! Ἐκατάλαβες πῶς κουρταλῶ δυὸ ὄρες;

Μία χονδρὴ ἀνδρική φωνὴ ἀπήντησε ἀπὸ μέσα:

— Νέμα, μωρὲ! Νέμα βόντα, νέμα κοκόσκα, νέμα χλέκ, νέμα βίνο, νέμα χίτς, μωρὲ! Ἀσκέρ τσόκ, μωρὲ, καλαμπαλίξ!..

— Τί λιές, μωρὲ γουρονομύτη! ἄ δὰ καταλαβαίνω τί λιές...

— Νέμα, μωρὲ!

— Τί αἷμα κι' αἷμα, μωρὲ. Αἷμα νὰ σὲ κόψη ποῦ νάμπη ὁ διάολος μέσα σου! Τὸ αἷμα μας χύνουμε μεις γιὰ νὰ σὰς λευθερώσουμε. Ὡ τσόγιες, τόπος ποῦ γάνουνε καὶ πόλεμο γιὰ νὰ τὸν ἐπάρουνε! Δὲ βρίσκεις οὔτε μιὰ παδέλα νὰ βράσης ἓνα μπρόκολο. Ἄνοιξε, μωρὲ χωριάτη, ποῦ κουρταλῶ. Ἄνοιξε, μωρὲ, ποῦ πιάνεις μὲ τὰ χέρια σου τὴς πατοῦσες

— Νέμα βόντα, νέμα χλέκ, νέμα βίνο, νέμα χίτς...
— Αἷμα νὰ σὲ κόψη, μωρὲ!..

σου καὶ ὕστερα ξεῖς τὴ μύτη σου, Γούργαρε, χωριάτη, ἄτιμε ἄνθρωπε! Ποῦ ὅθε νὰ πᾶς, μωρὲ, στὸ Τζάντε, ἕς ὅποιο χωριό, θὰ βρῆς, τζά, μία θύρα ἀνοιχτὴ καὶ μία παδέλα νὰ βράσης ἓνα λάχανο! Ἄνοιξε, μωρὲ, ποῦ ὅλο προβειές ἔχεις τὴ ἄτζες σου, χωριάτη, προβειές δεμένες μὲ σπάους, ποῦ νάμπη ὁ διάολος μέσα σου...

Ἐπὶ τέλους ἡ πόρτα ἀνοιξε πρὸς δυστυχίαν ἐμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔγασα μίαν ἀπόλαυσιν. Ὁ Ζακυνθινός, βιαζόμενος νὰ βράσῃ τὸ λάχανό του, ἄφησε ἡμιτελὲς τὸ πορτραῖτο τοῦ Μακεδόνοσ χωρικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπρομηνύετο θαυμάσιον.

Σ. ΜΕΛΑΣ

*Εἰς κάποιον κομπάζοντα
ἐπὶ πατραγαθία*

ΣΑΝ ἤρωας κοκορεύεσαι στὴ δόξα τοῦ μπαμπά σου!
Ἄλήθεια, εἶνε ἡρωϊσμός νὰ φέρῃς τ' ὄνομά σου...

ΣΑΤΑΝΑΣ